

РЕШЕНИЕ

№ 1933

гр. Варна, 05.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на пети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Нела Кръстева

при участието на секретаря Миглена Н. Маринова
като разгледа докладваното от Нела Кръстева Гражданско дело №
20213110106122 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано въз основа на искова молба **на ищецът Д. АТ. Л.. ЕГН *******, с адрес гр.***** **срещу ответника ГДПБЗН "-МВР**, с адрес: гр.****, с искане до съда, да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца **сумата от 1611,45лв.**, за положен и незаплатен извънреден труд в размер на 207,06 часа за периода от 01.01 2018г. - 30.06.2020г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, **ведно със законната лихва** върху присъдената лихва на осн. чл.86, ал. 1 ЗЗД, считано от датата на завеждане на иска - **27.04.2021г.** до окончателното изплащане на сумата , както и сумата от **както и сумата 290,74лв.**, представляваща сбор от дължимата върху всяко от допълнителните възнаграждения за положен нощен труд мораторна лихва за периода на падежа на всяко едно месечно задължение до датата на предявяване на ИМ.

Претендират се и разноси по делото, вкл.адв.хonorар.

Ищецът основава исковата си претенция на следните фактически твърдения, обективирани в обстоятелствената част на исковата молба: В исковата молба се излага, че между страните е съществувало служебно правоотношение, като ищецът е заемал длъжността „*****" при *** /РДПБЗН/ - Варна. Същата е на структурно подчинение към ***** /ГДПБЗН/ в МВР. Съгласно Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, ищецът е бил със статут на държавен служител. Орган по назначаването се явява директорът на ГДПБЗН, по силата на чл.159, ал.1 от ЗМВР и Заповед *****24.01.2017г. на министъра на вътрешните работи, обнародвана в Държавен вестник бр.13/2017г. За процесния период, ищецът сочи, че е полагал труд на 24-часови смени при сумирано

изчисляване на работното време.

Съгласно чл.176 от ЗМВР, brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. По силата на чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР, към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Горното кореспондира и на Закона за държавния служител. Съгласно чл.67, ал.1 от него, brutната заплата се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения. Извънредният труд при работещите на смени не се компенсира с допълнителен платен отпуск, а се заплаща с допълнително възнаграждение според размера на положения труд.

Нормалната продължителност на работното време, се сочи, че е регламентирана в чл. 187 от ЗМВР, като съгласно ал. 1 от същия член, тя е с продължителност 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица.

Сочи се, че от октомври 2016г., съгласно чл.187, ал.3 от ЗМВР, работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период, като съгласно ал.5 т.2 работата извън редовното работно време се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период. Така например, изчислените допълнителни възнаграждения за първото тримесечие следва да бъдат изплатени на служителите до края на месец април, за второто - до края на месец юли, и т.н.

Според ищецът, предмета на иска, произтича от размера на нощния труд, полаган в системата на МВР, както и нормите за неговото полагане и съответните дължими изчисления. До началото на април 2015г., е имало изрична разпоредба за преобразуването му при изчисляване на работното време, но след въвеждане в правния мир на цяла нова наредба относно работното време, тази методика е останала неуредена със специална норма и следователно трябва да се прилага общата такава.

Съгласно чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място.

Понятието „нощен труд“ намира своето легално определение в чл.140 от Кодекса на труда /КТ/, съгласно който: - Ал.1 - нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 35 часа. Нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа; -Ал.2 - Нощен е трудът, който се полага от 22.00 ч. до 06.00 ч. Следователно, коефициентът се определя като нормалната продължителност от 8 часа дневен труд се раздели на нормалната продължителност от 7 часа нощен труд или $8:7 \approx 1.143$.

Заплащането на нощния труд като такъв и заплащането след преобразуването му, се сочи, че са уредени с две различни правни норми на чл.8 и чл.9 от Наредбата за структурата и

организацията на работната заплата, което ги прави различни правни институти. Двете плащания се дължат кумулативно и независимо едно от друго. Това е пряко следствие на факта, че служителите на смени в МВР през нощта полагат 8 часа нощен труд, който е по-дълъг от нормалния 7-часов такъв. "Нормалната" според КТ седемчасова продължителност на нощния труд е функция на биологичните особености на човешкия организъм. "Допустимата" според ЗМВР осемчасова продължителност на нощния труд е въпрос на законодателна инициатива, която по никакъв начин не може да промени "нормалната", доколкото служителите на МВР са хора като всички останали трудещи се извън тази система. Сочи се, че ЗМВР изрично е разграничил заплащането за извънреден и за нощен труд в чл.178 и чл.179. Разликата между номиналния брой часове нощен труд за тримесечен отчетен период и умножаването им с коефициент 1,143, се явява своеобразен наднормен труд, за който следва да се прилага съответната часова ставка като за извънреден труд. Тази извънредност произлиза именно от факта, че служителите в МВР са принудени да полагат нощен труд над "нормалната" за организма им продължителност от седем часа.

Изрично се уточнява, че не се претендира от ищеца допълнителното възнаграждение за полагане на нощен труд, което е в размер на 0,25 лева на час. Не се претендира допълнително възнаграждение за полагане на извънреден труд като разлика между сбора на реално отработените часове за един отчетен период и нормата часове за отчетния период.

Претендира се допълнително възнаграждение за извънреден труд от надхвърлянето на дължимите нормочасове след преобразуване на часовете положен нощен труд към дневен такъв, който се получава по силата на посочените общи трудови норми, приложими при липсата на специален регламент за служителите на МВР

Сочи се, че основното месечно възнаграждение на държавните служители в МВР, се определя с Наредба 8121з-919/13.07.2017г. на министъра на вътрешните работи, която е обнародвана в Държавен вестник. Претенцията за главницата, е формирана като разликата между часовете положен нощен труд преди и след приравняването му към дневен с коефициент 1,143 е умножена по часовата ставка за извънреден труд, формирана при завишаване на нормалната часова ставка с петдесет на сто съгласно чл.187, ал.6 от ЗМВР, доколкото се счита, че именно такава ставка следва да бъде приложена по аналогия към посочените часове.

За периода от 01.01.2018 г. до 30.06.2020 г., ищецът сочи, че е положил общо 1448 часа нощен труд, който преизчислен с коефициента 1.143 възлиза на 1655,06 часа. Преизчисляването на нощния към дневен труд води до наднормочасове, които според ищеца представляват по аналогия извънреден труд от 207,06 часа, който следва да бъде допълнително заплатен от ответника. При изчисляване на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50% съгласно чл.187, ал.6 от ЗМВР, задължението на ответника към ищеца, за целия период, се сочи, че възлиза на 1611,45 лв. главница.

На основание горното, ищецът счита, че е налице правен интерес от завеждане на настоящата искова претенция.

Ответникът *****, представлявана от главен комисар ***** - директор Чрез: процесуален представител -ст. юрисконсулт *****, с адрес за съобщения и призоваване: гр.*****, **депозира писмен отговор в срока по чл. 131 ГПК**, в който изразява становище за неоснователност на исковете. Не възразява по допустимостта на исковете. Счита, че те са процесуално допустими, родово и местно подсъдни на районен съд. Не е спорно, според ответника, че през процесния период ищецът е бил в служебно правоотношение с Главна дирекция пожарна безопасност и защита на населението - МВР и е заемал длъжността *****. Прави се възражение за погасяване на предявените искове по **давност**. Видно от входящия номер на исковата молба, същата е подадена пред Районен съд - Варна на 27.04.2021г. и давностният срок е 3 годишен.

Оспорват се от ответната страна, предявените искове, както по основание, така и по размер, като неоснователни и недоказани по следните съображения:

1.1. Относно претенцията за трансформиране на нощния труд в дневен, чрез умножаване с коефициент и заплащане на допълнително възнаграждение за нощен труд като извънреден такъв за процесния период от 01.01.2018 г. - 30.06.2020 г.

1.1.1. По отношение на искането за трансформирането на нощния труд в дневен чрез умножаване с коефициент настоява, че следва да се обърне внимание върху следните факти:

Сочи се, че ищецът претендира допълнително възнаграждение за извънреден труд, положен от него през периода 01.01.2018 г. до 30.06.2020 г в размер на 207,06 часа, които часове той е получил в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, ведно законната лихва върху главницата. Като ищецът твърди, че разликата между брой часове нощен труд и умножаването им с коефициент 1,143 се явява своеобразен наднормен за който следвало да се прилага часова ставка като за извънреден труд, по силата на общите трудови норми, приложими според него спрямо държавните служители по ЗМВР и същият следва да се преобразува в дневен с коефициента по чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Според отвеникът, исковата претенция се въвежда нова дефиниция, несъществуваща в правните норми, уреждащи полагането на труд. Положеният труд в един отчетен период са отработените часове дневен и нощен труд, и резултатът от сумирането установява дали общо положеният труд е в рамките на нормата за продължителност на работното време за отчетния период или я надвишава, при което надвишението представлява извънреден труд и се заплаща като такъв. Трудът или е в нормите за продължителност, или част от него е извън тях. Според ответникът, часовете нощен труд, не могат да бъдат определени като положени над нормата, за да се дължи допълнително възнаграждение за извънреден ТРУД-

Сочи се от ответната страна, че за да обоснове претенцията си, ищецът се позовава на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ). Съгласно тази разпоредба, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място.

Ищецът излага аргументи, че липсва изрична норма за трансформирането на положеният от служителите в МВР нощен труд в дневен, при което поради липсата на специална уредба, касаеща служителите в МВР, следва субсидиарно да се приложи общата НСОРЗ. Ответникът счита, претенцията на ищеца за изцяло неоснователна, поради следното: НСОРЗ се прилага за работниците и служителите по трудово правоотношение във всички предприятия, по смисъла на § 1, т. 2 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда (КТ), независимо от формата на собственост и източниците на финансиране, с изключение на служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а КТ (чл. 2, ал. 2 НСОРЗ). Ищецът е държавен служител и неговото служебно правоотношение е уредено в специалния ЗМВР. Правилото за преизчисляване на часовете положен нощен труд към дневни часове, се сочи, че се прилага за работещите по трудово правоотношение, защото в КТ е регламентирана различна нормална продължителност на дневния и на нощния труд. Нормалната продължителност на работното време през деня е до 8 часа (чл. 136, ал. 3 КТ), а на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа (чл. 140, ал. 1, изречение второ КТ). Съгласно специалния закон ЗМВР, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (чл. 187, ал. 1 ЗМВР). Съгласно ал. 3 на същата разпоредба, при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, от което според ответника следва, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа, и не е налице твърдяната от ищеца празнота на правната уредба.

Да се извърши преизчисляване на часовете нощен труд към дневни такива с коефициента, посочен от ищеца и получен от съотношението на продължителността на дневния труд и продължителността на нощния труд, регламентирана в КТ и приложима за лица, работещи по трудово правоотношение, според ответната страна, би означавало с неприложим към материята подзаконов акт да бъде дерогирано действието на законовата норма, в случая чл. 187, ал. 3 ЗМВР, която регламентира специалната 8-часова продължителност на нощния труд за лицата, назначени по ЗМВР и работещи на смени, което е недопустимо и противоречи с принципа на йерархия на нормативните актове.

Видът и условията за заплащане на възнаграждения, натурални престации и работното време на държавните служители в МВР, се сочи, че са предмет на подробна уредба в гл. XV, раздел VI и VII от специалния ЗМВР от 2006 г. (Обн. ДВ. бр.17 от 24 Февруари 2006г., отм. ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г.) (ЗМВР-2006) и гл. VII, раздел VI и VII ЗМВР от 2014 г. (Обн. ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г., последно изм. и доп. ДВ. бр.58 от 23 Юли 2019г.) (ЗМВР-2014). Сочи се, че в чл. 199 и 200 от ЗМВР-2006, е регламентирана основната заплата: в чл. 201 - допълнителното възнаграждение за продължителна работа, а съгласно чл. 202 ал. 1 се изплащат допълнителни възнаграждения, като следва изброяване на 5 вида възнаграждения. Част от тях са приложими за системата на МВР (т. 1 - изпълнение на специфични дейности), а друга част са сред типичните по чл. 67 от Закона за държавния служител (ЗДСл) - за прослужено време; за извънреден труд, постигнати резултати. Съгласно чл. 202, ал. 2 и 3,

размерите и условията за изплащането на допълнителните възнаграждения се предвиждат с актове специално за системата на МВР. Със Закона за изменение и допълнение на ЗМВР, обнародван в ДВ, бр. 93 от 2009г., е добавена ал. 5, според която, извън допълнителните възнаграждения по ал. 1 на държавните служители, се изплащат и други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерския съвет. В ДВ, бр. 88/2010 г. в ал. 1 е въведена т. 5 - възнаграждение за специфични условия на труд, а в края на ал. 5 е добавено за държавните служители от МВР. С новия ЗМВР-2014 уредбата е реорганизирана - старите чл. 201 и 202, по отношение на видовете възнаграждения са обединени в чл. 178; обособен е нов чл. 179, чиято ал. 1 предвижда допълнително възнаграждение за труд през нощта, на официални празници и време на разположение, а ал. 2 и 3 имат общо значение, като ал. 3 възпроизвежда последната редакция на ал. 5 на стария чл. 202.

Проследената нормативна история, според ответникът, налага два извода:

1) Законотворческият разум предполага изброяването на видовете възнаграждения да е изчерпателно, в противен смисъл е безсмислено в ЗМВР-2006 да се включва възнаграждение за извънреден труд без посочен размер, ако същото се дължи по силата на ЗДСл. Излишно е и прибавянето в ЗМВР-2014 г. на възнаграждение за труд през нощта, в почивни и празнични дни и време на разположение, които също биха следвали от ЗДСл.

2) Допълнението в чл. 202, ал. 5 ЗМВР-2006, касаеща характера на изброяването, на текста „за държавните служители от МВР“ показва желанието на законодателя недвусмислено да лиши служителите в МВР от допълнителни възнаграждения, определени в други нормативни актове, които не са насочени специално към служители на МВР. Последващото, нарочно добавяне на изричен текст, се сочи, че не може да бъде отдадено на нормотехническо излишество, още повече предвид синхрона между това добавяне, едновременната отмяна на § 1а от ЗМВР-2006, препращащ към ЗДСл, и предвиждането на нов вид допълнително възнаграждение - за специфични условия на труд. Думите в чл. 202, ал. 5 от ЗМВР-2006 „със закон или акт на Министерския съвет“ съществуват и към момента на това изменение, поради което ответника счита, че не може да се приеме, че добавката касае само подзаконовите актове. Законодателят не е изключил възможността допълнително възнаграждение да бъде предвидено на друго място в ЗМВР или в друг специален закон. Сходно е положението и с отчитането на работното време и възнаграждението за извънреден труд. Приложението на общите правила по ЗДСл (и съответно КТ и актовете по прилагането им) е отклонено с чл. 211, ал. 7 от ЗМВР-2006 и чл. 187, ал. 9 от ЗМВР-2014 г., които делегират на министъра на вътрешните работи издаването на особен подзаконов нормативен акт. С оглед на нарочната уредба на видовете допълнителни възнаграждения и на размера им, се счита, че не са налице предпоставките за субсидиарно прилагането на КТ и ЗДСл и актовете, към които препращат.

Сочи се от ответната страна, че през периода до 01.01.2020г., за който ищецът търси допълнително възнаграждение като извънреден труд след превръщане на нощния труд в дневен с коефициент 1,143, е действала Наредба № 8121.3-776 от 29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за

компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР (Обн. - ДВ, бр. 60 от 02.08.2016 г., в сила от 02.08.2016 г.) (Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г.). Същата е отменена ДВ. бр.4 от 14 Януари 2020г. През периода от 10.01.2020г. до 30.06.2020 г., е в сила Наредба № 8121з-36 (ДВ бр.3 от 10.01.2020г. отм. ДВ. бр.93 от 30 Октомври 2020г.).

В чл.3, ал.3, е регламентирано: „За държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период", което съответства на регламентацията на този въпрос в чл. 187, ал. 3 ЗМВР. Твърдението на ищеца, че е имало регламентация през 2015г., при която при сумарно отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 ч. и 06.00ч. за отчетен период се умножава по коефициент 0,143, се счита, че е неотносимо към процесния период, за който претендира възнаграждение за положен извънреден труд и е необосновано, че същият му се следва чрез преобразуване нощните часове в дневни с коефициент 1,143. Наредба 8121з-407 от 11.08.2014г., отменена с Наредба 8121з-592 от 25.05.2015г. на министъра на вътрешните работи, която от своя страна е отменена с Решение №8585 от 11.07.2016г. на ВАС по адм. дело № 5450/2016г. не са относими към посочения в исковата молба период на полагане на труда.

В ЗМВР в чл. 187, ал. 3, се сочи, че законодателят е определил продължителност на нощния труд от 8 часа. Затова ответникът счита, че не е налице празнота, а има специфична законова уредба, различна от общата, с която е допусната продължителност на нощния труд от 8 часа.

Сочи се, че разпоредбата по чл.187, ал.1 ЗМВР, е императивна. Същата определя изрично и точно нормалната продължителност на работното време, изразено в броя часове. Разпоредбата на чл.187, ал.3, е продължение на чл.187, ал.1 ЗМВР и предвижда, че само трудът, който се полага при работа на смени и в интервала от 22.00 до 6.00 часа е нощен. Определената законова норма от 8 часова продължителност на работното време, установена със закон и се ползва с презумпцията за конституционност и задължителност за прилагането ѝ до момента, в който не бъде оспорена и призната за несъответстваща на конституционните норми.

В този смисъл правните норми на действащият и приложим закон на първичното право, с оглед на йерархичността им и произтичащи от конституционни норми, се явяват допустими, съвместими и не му противоречат, поради което напълно обосновано да бъде прилагана точно с оглед на запис в закона, а не разширително с вменяването на характеристики на извънреден труд, каквито същата не притежава. Установената по-голяма нормална продължителност на работното време на държавните служители в МВР: обща и еднаква продължителност на работното време през деня и през нощта от 8 часа, се сочи, че се явява по -голяма от общата нормална продължителност на работното време за работниците и служителите по трудови правоотношения, установени по Кодекса на труда, който предвижда съгласно чл.140, ал.1 нормалната продължителност на седмичното работно време при 5 -дневна работна седмица през нощта е 35 часа. Нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Това различие и по-

голямата продължителност на работното време при 5 - дневна работна седмица от 40 часа и на работното време през нощта - 8 часа, според ответника е обусловено от функциите вменени с чл.2, ал. 1 ЗМВР на служителите от МВР, а именно за защита на правата и свободите на гражданите, противодействието на престъпността, защита на националната сигурност, опазването на общественият ред и пожарна безопасност и защита на населението, напълно кореспондираща с нормата по чл. 105, ал.2 от Конституцията овластяваща изпълнителната власт да осигурява общественият ред и националната сигурност на гражданите и държавата. Признатата законодателна целесъобразност, позволява (решения №21 от 25 юли 1998г. по к.дело № 18/1997г., р.№ 2 от 04 април 2006г. по к.д. №9/2005г., решение № 10 от 13 септември 2012г. по к.дело № 15/2011 г., изрично посочваме решение № 8 от 27 юни 2017г. по к.дело № 1/2017г., а именно „Право на законодателя е по целесъобразност да изменя правната мярка с оглед настъпили съществени изменения в обществената действителност“) и прилагането на различен метод на правно регулиране на работно време, трудово възнаграждение и други на работниците и служителите по трудови правоотношения по реда на Кодекса на труда и в Закона за МВР. Чл.187 от ЗМВР допуска 8 часовият работен ден и за нощен труд на държавните служители в МВР, като запазва основното и общото с работниците и служителите в областта на работното време - 5 дневна работна седмица и нейната обща 40 часова продължителност и по чл.187 и чл.179 ЗМВР. В този смисъл, ответникът счита, че претенцията следва да бъде напълно отхвърлена и с оглед на обстоятелството, че е налице искане за дължимо възнаграждение за положен нощен труд не на основание правните норми, които го уреждат по реда на ЗМВР, а с оглед на искане от ищеца настоящият състав да извърши преценка на законодателната целесъобразност на същия. С оглед спецификата на служебните правоотношения на държавните служители в МВР са предвидени редица компенсаторни механизми, като допълнително възнаграждение за прослужено време (чл.178, ал.1, т.1 ЗМВР), размер на основния платен годишен отпуск (чл.189, ал.1 ЗМВР), обезщетения за неизползван платен годишен отпуск (чл.234, ал.1 ЗМВР), обезщетения за прекратяване на служебното правоотношение (чл.234, ал.1 ЗМВР), по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд по неговата продължителност - до 280 часа за година по чл.187, ал.5, 6 и 7 ЗМВР и други. Заплащането на трудово възнаграждение за положеният нощен труд е със самостоятелна функция и значение. Предвидените условия за разграничение на нощен и извънреден труд в ЗМВР, се сочи, че кореспондират и с Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4-ти ноември 2003г. относно някои аспекти на организацията на работното време, включително по въпроса за начина на компенсиране на положеният нощен труд. Предвидените компенсационни механизми са във връзка с равнището на безопасност и отчитане условията на неговото полагане, а не с компенсирането чрез превръщане на същия в извънреден такъв. Специалните норми, определени в други актове на Общността, например във връзка с продължителността на почивката, работното време, годишния отпуск и нощния труд за някои категории работници, имат приоритет пред разпоредбите на директивата. Този приоритет е отчетен в горепосочените правни норми на ЗМВР, регулиращи и допълнителните придобивки за служителите. По смисъла на същата директива е

реализирана и възможността за гъвкавост при прилагането на някои разпоредби, като същевременно се гарантира спазване на принципите за защита на безопасността и здравето на работниците, което от друга страна предоставя възможност за отнасяне на правилата на общността към действащото законодателство, което е видно при съпоставката на двете уредби специалната по реда на ЗМВР и общата по реда на КТ. Видно от приложените като доказателства платежни бележки задължението на ответника за заплащане на положеният нощен труд е напълно и своевременно изплатено, поради което превръщането на часовете нощен труд в извънреден такъв след приравняването им в извънреден би се явило като недължимо платено, респективно от друга страна да се заплати по-висока стойност на труд, който реално не е положен.

От изложеното, ответникът счита, че се следва, че няма основание да се приложи общата разпоредба за структурата и организацията на работната заплата, а специалната разпоредба на чл. 187, ал. 1 и ал. 3 от ЗМВР и издадената наредба в изпълнение на същия закон. Нормалната продължителност на дневното работно време на държавните служители в МВР е 8 часа (чл. 187, ал.1 от ЗМВР), а положеният труд през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Следователно съотношението на нормалната дневна продължителност на работното време (чл. 187, ал. 1 ЗМВР) към нормалната продължителност на нощния труд по ЗМВР (чл. 187, ал. 3) е 8 часа : 8 часа, което е равно на коефициент 1, а не както е по КТ - 8 часа : 7 часа, което е равно на 1,143.

За държавните служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР, какъвто е ищецът, когато положеният нощен труд е в рамките на 8 часова продължителност, той според ответника не се трансформира в дневен такъв, а се заплаща по смисъла на Заповед № 8121 з-791/28.10.2014 г., Заповед № 8121з-1429 от 23.11.2017 г., издадена от министъра на вътрешните работи, обн. ДВ, бр. 98 от 8.12.2017 г., с която се отменя Заповед № 8121 з-791/28.10.2014г. и Заповед № 8121з-156 от 5 февруари 2020 г.(ДВ бр. 13/14.02.2020 г.)

Счита се от ответникът, че твърденията на ищеца за приложимост на НСОПЗ към предмета на този спор, са несъстоятелни и искът му е неоснователен.

1.1.2. По отношение на искането за заплащане на нощния труд като извънреден такъв, се сочи следното. Сочи се, че ищецът претендира, че часовете нощен труд, които биха се получили като разлика между броя на положените часове нощен труд, преизчислени с коефициент 1,143 и реално отработените и заплатени часове, следва да му бъдат заплатени като извънреден труд. Тази претенция, според ответника, е неоснователна. В чл. 176 ЗМВР изрично е посочено, че възнаграждението на държавните служители в МВР, се състои от основно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. В чл. 178 ЗМВР, са посочени допълнителните възнаграждения, които се изплащат на служителите, като сред тях в т. 3 е и възнаграждението за извънреден труд. ЗМВР прави ясно разграничение между извънреден и нощен труд. Правото на изплащане на допълнително възнаграждение за нощен труд, е регламентирано в чл. 179, ал. 1 от ЗМВР. В ал. 2 на същия член, е посочено, че размерът на допълнителните възнаграждения за нощен труд, се определя със заповед на министъра на вътрешните работи, докато размерът на допълнителните възнаграждения за извънреден труд

е определен в чл. 187, ал. 6 ЗМВР. В ал. 5 на същата разпоредба изрично е посочено, че извънредният труд представлява работа извън редовното работно време до 280 часа годишно, което за служителите от категорията на ищеца - служители, работещи на смени, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд в размер на 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. Така предвидено увеличено заплащане на извънредният труд, според ответника, не може да бъде реципрочно отнесено към положения труд през нощта. Смесването на двата института би представлявало прилагане на норми извън законовата им регламентация. Видно от изложеното, законодателят ясно разграничава извънреден от нощен труд, като възнагражденията за извънреден труд са посочени в закона, а тези за нощен труд - в заповед на министъра на вътрешните работи.

Ответникът счита, че в своята искова молба, ищецът не прави разграничение между извънреден и нощен труд, и не отчита факта, че допълнителните възнаграждения за двата вида труд, се изплащат по различен ред, и размерът им е регламентиран в различни нормативни актове.

Извънреден е този труд, който се полага от служителя по разпореждане или без, но със знанието и без противопоставянето на работодателя и който труд попада извън установеното за служителя работно време. Полагането на нощен труд, когато е в рамките на установеното работно време, не се явява извънреден труд и с оглед неговата продължителност от 8 часа не се преобразува в дневен, умножен по съответния коефициент (в случая равен на 1), а се заплаща като нощен по смисъла на т.1 от Заповед № 8121 з-791/28.10.2014г. респективно Заповед № 8121з-1429 от 23.11.2017 г., издадена от министъра на вътрешните работи, обн. ДВ, бр. 98 от 8.12.2017г. и Заповед № 8121з-156 от 5 февруари 2020 г.(ДВ бр. 13/14.02.2020 г.)

За да има извънреден труд и за да е налице право на държавния служител на заплащане на допълнително възнаграждение за извънреден труд, е необходимо служителът да е полагал дневен/нощен труд над/извън установеното работно време. Заплащането на нощния труд в рамките на установеното работно време (график на дежурство) от 8 часа е по смисъла на заповед на министъра на вътрешните работи и доколкото при каквото и да е трансформиране на часовете нощен труд към дневен, последните ще бъдат умножени по коефициент 1, не се явяват допълнителни часове за заплащане. Нещо повече, дори при общата хипотеза (КТ, НСОП) е налично разбирането, че часовете в повече, които се получават при преобразуването на нощен в дневен труд не се явяват извънреден такъв. Тези часове в повече се заплащат също по реда, определен за заплащане на нощен труд, като компенсация се явяват именно тези часове в повече, заплатени обаче по реда за заплащане на нощния труд. Превръщането на нощните часове в дневни, съгласно НСОПЗ, според ответника, е установено с цел увеличено заплащане на нощния труд, а не за заплащане на извънреден труд. В този смисъл е изразеното становище на министъра на труда и социалната политика в писма изх. № 94-НН-198 от 29.08.2011 г. относно: Увеличеното заплащане на нощния труд при сумирано изчисляване на работното време Същото има характер на автентично тълкуване по прилагане на Наредбата за структурата и

организацията на работната заплата (НСОРЗ) приета с ПМС № 4 от 17.01.2007 г. (Обн. ДВ, бр. 9 от 2007 г.; доп., бр. 56 от 2007 г.; изм. и доп., бр. 83 от 2007 г.; бр. 11 от 2008 г.; бр. 10 от 2009 г.; бр. 67 от 2009 г.; доп., бр. 95 от 2012 г.; изм. бр. 21 от 2012 г.; доп., бр. 49 от 2012 г.). на основание § 4 от Заключителните разпоредби на НСОПЗ министърът на труда и социалната политика дава указания по прилагането на наредбата. Такова указание се явява посоченото приложено писмо. Ответникът излага, че ищецът подчертава в молбата си, че претендира възнаграждение за положен нощен труд, а както е посочено по-горе, размерът на последното се определя със заповед на министъра на вътрешните работи и е в размер на 0,25лв. на час, респективно 1 лев на час след м. февруари 2020 г. или за част от него положен труд между 22,00 и 6,00 ч. В този смисъл, според ответникът, следва да се извърши преценката относно правилността на заплатеното на ищеца. Положеният от ищеца през процесният период нощен труд, се сочи, че е правилно отчетен, полагащото му се допълнително възнаграждение е правилно определено и заплатено, което се доказва с представените от към отговора писмени доказателства - платежни бележки за възнаграждението на ищеца. Следователно претенцията на ищеца за заплащане на извънреден труд, се настоява от ответникът, че е неоснователна.

По отношение на претенциите за лихви, се сочи следното: Претенцията за лихви има акцесорен характер и е в пряка зависимост от дължимостта на главницата. В настоящият отговор са изложени основания за недължимост на главните вземания (възнаграждението за положен нощен труд чрез преобразуване в извънреден труд), поради което и претенцията за лихви, се сочи, че се явява неоснователна. Претенцията за обезщетение за мораторна лихва, също според ответника, е неоснователна. За да се дължи такава лихва следва да е налице парично задължение и длъжникът да е изпаднал в забава. Видно от приложените към настоящия писмен отговор платежни бележки за изплатено възнаграждение за положеният нощен труд ,ответникът е заплатил същият изцяло, поради което не е налице забава задължителна предпоставка за мораторна лихва.

Моли се да не се присъждат поисканите разноски от страна на ищеца, поради това, че не е налице някое от условията за приложимост на чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата и поради липса на доказателства за ползване на правна помощ. В случай, че ищецът докаже, че се ползва от правна помощ в съдебно заседание и размерът на адвокатското възнаграждение е по-висок от този, определен в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, ответника прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца, и моли се то да се намали до еднократния размер, предвиден в Наредба № 1 /2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Доводите за това искане се състоят в това, че не е налице фактическа и правна сложност на делото, и същото може да приключи в едно, максимум две открити съдебни заседания.

Моли се да се приемат приложените към отговора на исковата молба писмени доказателства. С оглед на изложеното, се иска да се постанови решение, с което да се отхвърлят предявените искове като неоснователни и недоказани.

Моли се, да бъдат присъдени направените по делото разноси и юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, преценявайки събраните, по делото доказателства, по реда на [чл. 12 ГПК](#) и [чл. 235, ал. 2 ГПК](#), приема за установено следното от фактическа страна и формулира следните изводи от правна страна:

Предявени са обективно, кумулативно съединени иски с правно основание чл.143, ал.3 от КТ вр. с чл.211 от ЗМВР.

За безспорното между страните е прието, на основание чл.146, ал.1, т.4 от ГПК, че ищецът е държавен служител, по см. на Глава 15 от ЗМВР. Т.е. , не е спорно между страните, че са били в служебно правоотношение в процесния период, по което ищецът е заемал длъжност длъжността „*****" при *** /РДПБЗН/ - Варна.

Спорно между страните е какъв е размерът на дължимите от ответника възнаграждения за положен извънреден труд, както и дали тези възнаграждения са изплатени изцяло на ищеца, както се поддържа с отговора на исковата молба.

За изясняване на фактическата страна на спора са ангажирани специални знания посредством назначена съдебно-счетоводна експертиза.

В заключението на вещото лице се посочва, че в процесния период ищецът е отработил 1456 часа нощен труд, при което в случай, че се преизчислят положените часове нощен труд с коефициент 1.143 се получават незаплатени часове извънреден труд в размер на 209 часа. Вещото лице е направило и представило изчисления, според които при преизчисляване на часовете положен нощен труд с коефициент 1.143 за превръщането му в дневен труд неизплатеното възнаграждение на ищеца е в размер на 1694,62 лева, а дължимото обезщетение за забава е в размер на 307,93 лева, изчислено като сбор от отделните обезщетения за забава върху всяко неплатено задължение - допълнително възнаграждение за извънреден труд за периода от първо число на месеца, следващ тримесечието на дължимото плащане до датата на предявяване на иска - 26.04.2021г. Изчисленията са извършени въз основа на констатираното основно месечно възнаграждение на ищеца.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като пълно, обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните по делото /л.245-251/.

Ищецът е предявил иск за заплащане на възнаграждение за положен от него извънреден труд.

Съгласно чл.176 ЗМВР, „Брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР, се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения".

Сред предвидените в същия закон допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд - чл.178, ал.1, т.3.

Според нормата на чл.187, ал.9 ЗМВР, „Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и

почивките за държавните служители, се определят с наредба на министъра на вътрешните работи".

В процесния период от 01.01.2018г. до 09.01.2020г., приложима към спора, касаещ нощния труд полаган от служителите в МВР е Наредба № 81213-776 от 29.07.2016 г. издадена от министъра на вътрешните работи и уреждаща реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, а в периода от 10.01.2020г. до 10.07.2020г. Наредба № 81213-36 за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Според чл.3, ал.3 от посочените наредби „При работа на смени, е възможно полагането на труд и през нощта, между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период".

В Наредба № 81213-776 и Наредба № 81213-36, липсва изрична норма съответстваща на чл.31, ал.2 от предходно действалата в периодите от 19.08.2014г. до 31.03.2015г. и от 11.07.2016г. до 02.08.2016г. Наредба № 81213-407 /ДВ, бр. 69/19.08.2014 г., в сила от 19.08.2014 г./ за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1.143. Липсата на изрична норма, обаче не следва да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен (каквато изрична забрана би била и противоконституционна), а представлява *празнота* в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. При наличие на такава непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР следва субсидиарно да се приложи общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата (обн. ДВ бр.9 от 26.01.2007г.), като в чл.9, ал.2 от същата, е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Действително в чл.187, ал.3, изр.4 ЗМВР е предвидена възможност полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Разпоредбата определя допустимата продължителност на полагания нощен труд, но не изключва възможността за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен. При действието на посочената норма на чл.187, ал.3, изр.4 ЗМВР, е била издадена и Наредба №81213-407 от министъра на вътрешните работи, в която изрично е предвидено преизчислението на часовете положен нощен труд.

По изложените съображения исковата претенция за заплащане на извънреден труд в процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен,

се явява доказана по своето основание. При липсата на специална уредба за служителите в МВР основание за преизчисляване на часовете положен нощен труд, е субсидиарно приложима Наредба за структурата и организацията на работната заплата. По отношение на претендирания размер, то същият следва да се приеме за доказан, тъй като съответства на изчисленията направени от вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза, която се кредитира от съда.

Възражението на ответника за погасяване по **давност** на претенцията, съдът счете за частично неоснователно. За исковия период отчитането се извършва на тримесечие /чл.187, ал.3 изр.1 ЗМВР ДВ бр.81/14.10.2016г./, като падежът на задължението за тримесечния период м. януари - м. март 2018г. настъпва в края на м. март. Исковата молба е постъпила в съда на 29.04.2021г., към който момент са изтекли три години от падежа на задължението.

Претенцията за първото тримесечие в размер на 153,10 лева главница и 46,45 лева обезщетение за забава, е неоснователна. Исковите следва да се уважат в следните размери: 1458,35 лева главница/получена като от претендирана главница 1611,45лв. се приспадне претенцията за главница за първото тримесечие в размер на 153,10 лева главница/ и 244,29 лева обезщетение за забава /получена като от претендирано обезщетение за забава 290,74лв. се приспадне се приспадне забавата за първото тримесечие на 2018г. в размер на 46,45лв./, като за разликата над тези суми подлежат на отхвърляне.

С оглед изхода от спора в полза на всяка страна следва да се присъдят разноски. Сторените от ищеца разноски са в размер на 480 лева заплатено адвокатско възнаграждение с вкл.ДДС. Ответната страна своевременно е направила възражение за прекомерност на заплатеното от ищцата възнаграждение, но същото се явява неоснователно. Заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение не надвишава минималния размер по чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и не следва да бъде присъждано в редуциран размер. Това минимално адв.възнаграждение възлиза на 412,18лв., но без включен ДДС, а претендирано такова от ищеца без ДДС е под този размер – 400.00лв.

При съобразяване с уважените размери на исковите, в полза на ищеца следва да се присъди сумата 429,65 лева.

На основание чл.78, ал.3 вр. ал.8 ГПК, в полза на ответника, следва да се присъди сумата 20,98 лева - юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати в полза на ВРС сумата от 108,33 лева, представляваща дължимата държавна такса за производството, както и сумата от 134,26лв. и възнаграждение за вещо лице, съобразно уважената част от исковите, или общо в размер на 242,59лв.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.143, ал.3 от КТ вр. с чл.211 от ЗМВР, *ответникът* ГДПБЗН "-МВР, с адрес: *****, ДА ЗАПЛАТИ на *ищеца* Д. АТ. Л.. ЕГН *****, с адрес гр.*****, **сумата от 1458,35лв.**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от ищеца в размер на 185,06 часа, за периода от 01.04 2018г. - 30.06.2020г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, **ведно със законната лихва** върху присъдената лихва на осн. чл.86, ал. 1 ЗЗД, считано от датата на завеждане на иска -**27.04.2021г.** до окончателното изплащане на сумата , както и сумата от **както и сумата 244,29лв.**, представляваща сбор от дължимите обезщетения за забава върху всяко неплатено допълнително възнаграждение за положен в периода от 01.04.2018г. до 30.06.2020г. извънреден труд, изчислени, считано от първо число на месеца, следващ тримесечието на дължимото плащане до 26.04.2021г., като ОТХВЪРЛЯ иска за главница за разликата над 1458,35 лева до предявения размер от 1611,45 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от ищеца, в размер на 22,00 часа за периода 01.01.2018г. -01.03.2018г. и иска за обезщетение за забава за разликата над 244,29 лева до предявения размер от 290,74 лева, като неоснователни.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК, ГДПБЗН "-МВР, с адрес: *****, ДА ЗАПЛАТИ на Д. АТ. Л.. ЕГН *****, с адрес гр.*****, **сумата от 429,65лв.**, представляваща направени по делото разноски за адв.възнаграждение с ДДС, съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ГДПБЗН "-МВР, с адрес: гр.*****, ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд – Варна, сумата от **242,59лв.**, разноски, явяващи се сбор от следните суми: сумата от 108,33 лева, представляваща дължимата държавна такса за производството, както и сумата от 134,26лв. и възнаграждение за вещо лице, съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 вр. ал.8 ГПК, Д. АТ. Л.. ЕГН *****, с адрес гр.*****, ДА ЗАПЛАТИ на ГДПБЗН "-МВР, с адрес: *****, сумата от **20,98лв.**, представляваща юрисконсултско възнаграждение, изчислено съобразно отхвърлената част от исковете.

На основание чл.127, ал.4 от ГПК е посочена следната банкова сметка: *****.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненския окръжен съд, в **двуседмичен**

срок от връчването му на страните.

РЕШЕНИЕТО да се обяви в регистъра на съдебните решения по чл.235, ал.5 от ГПК.

ПРЕПИС от настоящето решение да се връчи на страните, заедно със съобщението за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Варна: _____